

Geym ei að Haralds dæmi það ið dauða.
 Hann dró að greftra Snjófríð'r sinnar ná.
 Og trú þú ei, að bærisk blóðið rauða
 Í brjósti líks, og hjartað finnist slá.
 Því það, sem dautt er, lifnar aldrei aftur,
 Og alt, sem dautt er, hverfi' í duftið, því
 Að hlutverk þess, ið eina, innir kraftur
 Ins unga frjómagns nýjum gróðri í.

En þennan lyga lífsleik með það dauða
 Þú leikið hefir jafnt í fjölmörg ár.
 Þín æskusynd er það og þáttur nauða,
 Og þaðan stafa mun þitt sjúkdóms fár
 Í framtíð þinni. — En þann öðrum fremur,
 Sér ætlar hefnd, og tífold slær hún þann,
 Sem þjóðin setja fremst í fylking vann,
 En hundraðföld hún loks í koll þér kemur.

Vér dýrkað höfum kynslóð allra öfga,
 Og undurskrauti hlaðið dauða tíð,
 Og minninganna hallir vopna höfga
 Til hugarléttis veslum dvergalýð.
 Og fornri hreysti lof í ljóð var sett;
 Oss láðist hitt, því slíkt var meiri þarfi:
 Að spyrja oss sjálfa hvort það muni rétt,
 Sá handarlausi taki þar við arfi.

Nú fellur kyrðin lognró yfir landið,
 Og loftsins mollur gufa' að fjallaskör.
 Það er sem slægráð seið og svikum blandið
 Sé sett og grópað inn í þjóðlífskjör.
 Sem hnípinn fugl við sorta sólna bauga
 Eg sé hve drúpir þjóð við ráðin vönd;
 En mergur þornar, magnið doðnar tauga,
 Í miðdagshúmi gránar fell og strönd.